

▮ *Deák Botond*

é b r e n

életben maradtam,
fájdalmam végül is nem volt
inkább a megalázottság és a
kapaszkodás önmagamba, ami
feszült bennem, s ahogy ez a
feszület tartott, ahogy ez megtartott
értettem meg természetünk
érzéseink jelöletlenségét
hullámozását, meghittségét
fizikai biztonságát;
bizonyosság ez, mint a tér, mint
az ember az összes hordalékával
ahogy megvilágosul az egymás
előtti szégyen diadala
mert megszülettlél

eltolódás

a kövekre ráomlott tavasz
forgácsol, omlaszt
és keresztbe fúj a délelőtti héven
mikor a Duna keskeny a hullámhoz
szemet szűkít, könnyet présel
és hordja az elmúlt évek hiábavalóságát
de érzed azért, hogy élni
fontosabb másnak, hogy aztán a szél
mint homokszemet hordjon szét

elengedem ezt az órát
minden csúszik így
és mintha elveszne ez a kis
idő, pedig nem, és csak úgy
mint máskor a napsütéses fénydarab
vándorol bútoron, pulóveren
poháron és a folyamon
ahol elúszik egy lapos hajó, a rakpart
és a fák előterében
járművek gurulnak vízszintesen
elengedem ezt az órát
ahogy csillámlik, múlik minden

utolsó nap a városban

minden naprakész
soha nem voltunk többen
ez a világ rendje
ez a kevés változás a fölkelő nap azonosságában
mikor a hideg megül a völgyben és elkülönül
el innen, nem leszek szomszéd
jöttment leszek
a fejből kinéző ember

